

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

Pozývame vás teraz s nami sledovať 3. časť 4-dielneho seriálu: „Isabelle Hercelin: breathariánstvo ako spôsob života,“ v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. V uplynulom roce se Isabella Hercelin osvobodila od potřeby fyzického jídla a žije jako breathariánka. Ve skutečnosti ji nikdy nenapadlo, že bude jednoho dne živým důkazem toho, že se lidstvo může vyživovat z prány nebo kosmické energie. Od narození Isabella nikdy neměla ráda maso a mléčné výrobky. Vždycky jsem poslouchala své tělo. Nevěděla jsem, že když se nejí maso, ryby, živočišné proteiny, že se to nazývá „vegetariánstvím“ a člověk, který nejí všechny živočišné produkty, že je vegan. A tak to byla pro mě opravdu radost na mnoho let, objevit zeleninovou stravu založenou

na rostlinných proteinech, která má tolik variant. Postupně začala Isabella přecházet ke stravě s převahou klíčků a mořských řas. Také více dávala přednost částečně vařenému jídlu, které dobře ladilo s jejím tělem. Neočekávaná událost vedla Isabellu, aby znovu změnila svůj dietní životní styl, takový, který ji dále připravoval pro život ze světla. Bůh častokrát pracuje záhadnými způsoby, aby vyzdvihl a obohatil naše životy. Co se jeví jako neštěstí, se obvykle vyklubuje jako požehnání v přestrojení. Tohle bylo přesně také pro Isabellu: díky dceřinému drobnému poranění nohy, byla Isabella zavedena do zcela nového světa světla, který dramaticky pozměnil směr jejího života. Nehojilo se to. Trpěla, ale nebylo tam vůbec nic, co by ukazovalo, že má zranění, něco, co by jí mohlo způsobovat tak velkou bolest. Dokonce jsem ji nemohla ani masírovat! Křičela. Měla jsem kamaráda, který přišel k nám domů a řekl mi: „Dobrá, to se mi stalo před 15 lety a tehdy jsem potkal paní, která pracovala jako terapeutka a měl jsem

s ní jedno sezení. Nevzal jsem si s sebou boty. Ve skutečnosti jsem je přeskočil, když jsem odcházel.“ Setkala jsem se s touto paní a od té chvíle se něco otevřelo, co se opravdu dotklo mého srdce. A tak je to asi 10 let, co pracuji s energií, která mi bez jakýchkoli pochybností, dělá výživu ze světla jednodušší. Mohla jsem cítit a nejdříve, samozřejmě, zaznamenat na sobě, výhody této energie, která je absolutně neomezená a to je láska, opravdu jen láska. A tak, když šla, bylo to stejné! – mohla přeskočit. Přinesli jsme boty, protože jsme to předvíдали. Také přeskočila. Najednou mně to opravdu přitahovalo.

V důsledku zranění nohy její dcery byla Isabella zavedena do oblasti aplikované energie psychologie. Terapeut si všiml jejího zájmu a vyzval Isabellu, aby šla na školení. Isabella se zúčastnila školení v Ardèche, aby i ona mohla pomáhat ostatním. Zajímavé bylo, že tyto lekce světelné energie se pravidelně shodovaly s jejím náhlým tělesným nedostatkem touhy po jídle. Naprosto pokaždé, když

jsem šla na školení
v Ardèche –
jednou do měsíce – a dobrá,
šla jsem tam, měla jsem půst.
Cítila jsem, že když jsem
v tomto druhu energie,
který mě nesl... že je to
energie lásky. Skutečně!
Byla jsem opravdu ponořena
do této lásky.
Když jsem tam šla,
neměla jsem vůbec hlad.
Poprvé jsem měla
zásobu jídla, atd...,
ale podruhé
jsem si přestala
chystat zásobu jídla.
A takhle to pokračovalo.
V létě byli
semináře, které trvali
jeden týden.
Celý týden jsem
také držela půst a bylo to
opravdu velmi příjemné.
A tak jsem objevila
půst.
Později mé tělo
požadovalo pravidelné
odpočinky (od jídla).
Pokaždé, když jsem šla
v létě na dovolenou,
dala jsem dovolenou
také svému tělu.
Dělalo mi to opravdu dobře.
A pak později jsem
experimentovala s tím,
že mé vnitřnosti
byly na dovolené
a mé tělo v akci,
protože jsem se vyžívala
tímto světlem.
Isabella přijala
zdravý zvyk
pravidelného cvičení
v počátcích svého života.
Každý den byla
zapojena v nějaké formě
fyzické aktivity, jako
plavání nebo cyklistika.
Jednou začala s půstem

a Isabella zaznamenala, že to
nemá v žádném případě
vliv na její výdrž.
Ve skutečnosti vychutnávala
radost volnosti
od omezení
daného potřebou
fyzického jídla.
Rok od roku
jsem postila víc a víc.
Dostala jsem se k bodu,
kdy jsem za poslední dva
roky postila třikrát, čtyřikrát
za rok.
V loňském roce mi
přítel poslal e-mail, kde psal:
„Kolikrát do roka
držíš půst?
Protože se mi zdá,
že to děláš
opravdu často.“
A tak
mě to došlo.
Řekla jsem si: „To je
pravda!“ Neuvědomila jsem
si to, ale postila jsem víc
a víc – čemu můžete říkat
půst – nejsem si jistá, že jsem
skutečně postila.
A tak se mé tělo domáhalo
více a více odpočinku
(od jídla) a já se cítila
pokaždé opravdu,
opravdu dobře.
Také jsem zkoušela
být tzv. nezávislá na jídle
během túry, kdy jsem
šla týden
s batohem na zádech
a vše v báglu
– stan a všechno, co k tomu
patří –
chůze 10 hodin denně,
vyžívaná
jen potěšením z bytí na živu
a všechno okolo mě
mělo opravdu nádhernou
energii
jedinečné formy.
Nikdy jsem nikde

necítila bolest, nikdy.
Opravdu si myslím,
že je to hluboké čištění,
co se pozvolna děje.
Isabella obecně
neplánovala,
kdy by měla postit,
ona jen naslouchala své tělo
a přestala jíst,
když netoužila po jídle.
Kdykoli mé tělo
potřebovalo odpočinek,
přestala jsem. Nevěděla jsem,
kolik dnů
to bude trvat.
Před čtyřmi, pěti lety
v létě,
má dcera byla
velmi zaneprázdněná
během letních prázdnin;
byla navštívit otce
a prarodiče.
Byla pryč
dva měsíce
během léta.
Jakmile odešla,
následujícího dne
mé tělo potřebovalo
odpočinek (od jídla).
Měla jsem odpočinek,
jak jsem obvykle dělávala.
Tento odpočinek trval dva
měsíce bez určitého důvodu.
Během dvou měsíců
žití bez fyzické potravy
byla Isabella
v dobré formě,
přestože musela řešit
další tlak
a práci se stěhováním
do nového domova.
Také jsem jezdila častěji
na svém kole na pobřeží
a ujela jsem
100 až 150 kilometrů
za den během půstu,
nebo když jsem ještě jedla
nebo dostávala výživu
ze světla.
Bylo to vždy pro mě možné

a našla jsem energii
a stav pohody.
Takže během
těch dvou měsíců...
jsem se jen přestěhovala
do nového bytu
a během těchto dvou měsíců
jsem pracovala
osm hodin denně
a když jsem se dostala domů.
byla jsem zaneprázdněná
mým bytem.
Absolutně vše jsem
předělávala – dekoraci,
obrazy, stěny, mám na mysli
vnitřní dekoraci stěn.
Mohla jsem pracovat
od 6 hodin večer do
téměř půlnoci nebo do 1 hod.
Spala jsem maximálně
čtyři až pět hodin.
Před odchodem do práce
jsem se šla projít.
Běhala jsem nebo se jen
procházela ve spojení
s vesmírem
přírodou
a děkovala mnohokrát
za tento život.
Být schopna žít bez jídla
po dobu dvou měsíců
si Isabella začala pohrávat
s nápadem
přestat s jídlem úplně.